Omul destinului, supus forțelor eterne

On Mai 22, 2012

Adaugă valoare leadershipului tău, modificând modul în care percepi felul tău de a fi.

Cea mai mare nebunie a tuturor timpurilor: să te plimbi alături de inteligentul adulmecător al celor mai subtile, invizibile, particularități ale naturii umane. Întreaga pasiune, sublimul entuziasm al acestui spirit puternic, foarte evoluat, se încarcă și se descarcă, ca o baterie de înaltă tensiune, în spatele zidului nepătruns al unei ființe cu chip și trup omenesc, al unui muritor, Joe Black.

Iar marele magnat Bill Parrish era silit să-l urmeze pe Joe peste tot, sau mai degrabă să-i accepte prezența, tacit, cu supunere, ca un om privat de libertate, ca un chiriaș care a acceptat să semneze un contract cu drepturi și obligații convenite doar proprietarului. Târât peste tot, ceas de ceas, de forța înfiorătoare, implacabilă și ireversibilă a unei voințe superioare, împins într-un neant nămolos de intensitatea unei tornade care a făcut înconjurul întregii sale ființei, provocând haosul în sistemul său fizic, moral, spiritual și emoțional.

Niciodată situația lui Bill Parrish nu fusese mai periclitată, mai disperată, mai lipsită de perspectivă. O umbră, o fantasmă rătăcită își făcuse loc în viața lui, reglând cu iuțeala unui fascicol de energie, cu precizia unui ceas mecanic, în totalitate, necondiționat, puterea lui de orientare. Îndepărtându-l de orice adevăr cunoscut, de orice cunoaștere omenească (sau făcând-o incertă, supunând-o erorii), denaturându-i respectul profund pe care și-l purta sie însuși.

În timp ce se plimbau prin mulțime, Bill Parrish, curios, îngrijorat ca un om care caută deznodământul vieții, încordându-și la maxim voința în încercarea de a desluși marele mister al destinului omenesc, își face curaj și-l întreabă pe Joe Black:

- Cum merg lucrurile în altă parte? (adică, voia el să spună, dacă ești numai în preajma mea cum îi poți superviza pe toți ceilalți muritori?)

Joe, sau mai degrabă Prințul Întunericului, îi răspunde:

- Când o parte a ta e ocupată, o altă parte a ta se ocupă cu altceva. Corect? Acum înmulțește acest concept cu infinitul, du-l la adâncimea unei eternități și vei avea doar o mică viziune a ceea ce se întâmplă.

Leadership: Continui să privești o fotografie la nesfârșit?

Filmul " *Meet Joe Black (1998)* " este o metaforă. Iar Joe este conștiința vie, lucidă - nu cea mecanică, este conștiința care repară și întregește personalitatea omului erudit, stimulând circulația energiei în corpul judecății și raționamentului său, în cursul procesului de schimbare. Numai conștiința cea mai copleșitoare, forța majoră sub presiunea căreia omul este uneori constrâns să lucreze și să se conformeze, poate avea o înrâurire benefică asupra întregii sale dezvoltări, până la desăvârșirea sa.

Mai simplu spus, nu-i de-ajuns să te consideri un om mare – pentru a fi cu adevărat virtuos. Nu-i de-ajuns să ai o înrâurire asupra întregului tău viitor, căci spiritul, sufletul și intelectul, materia din care e constituită ființa ta și care îți pune adesea conștientul la bătaie, va

rămâne o enigmă în foarte multe privințe.

E ca și cum ai continua să privești o fotografie a ta la nesfârșit, făcând abstracție de defectele și imperfecțiunile omului din fotografie. Refuzi să admiți că ele există - te consideri perfect, imbatabil și strălucitor din toate punctele de vedere, adică ajungi să te idolatrizezi. Dar nu vei fi niciodată desăvârșit dacă te privești mereu fără ochi critici, fără să corectezi ceea ce este de corectat.

Leadership: Ești îndeajuns de capabil să trasezi limitele a ceea ce crezi că este posibil să devină realitate, pe măsură ce îți stabilești un cost final cu tot cu taxe într-un univers pe care nu-l cunoști?

Joe Black i-a dezvăluit, indirect, multimilionarului Bill Parrish, un mare adevăr - care poate fi exprimat în felul următor. Ceea ce crezi că știi despre tine, despre lume, este de fapt o infimă parte dintr-un univers pe care nu-l poți cunoaște și cuceri cu armele specific umane. Această cunoaștere rezultă din combinarea pieselor albe și negre ale existenței tale, pe baza acelorași legi care guvernează lumea materială și nematerială. Compară-te doar cu tine însuți, cu ceea ce-ți șoptește conștiința că ești sau că nu ești. Poți?

Conștiința vie este ceea ce îți repeți mereu cu condiția de a-l crede. Iar dacă ceea ce crezi nu are ca izvor de inspirație un fapt particular ridicat la rangul de fapt crucial, prin restrângere la efectele induse de anumite acțiuni, atunci volumul total al valorilor care te simulează să mergi înainte și să te privești într-o altă lumină cu ochii altuia, scade până la minimul tău de referință numit: "simț critic".

Un univers pe care nu-l cunoști este o minte care te cucerește prin necunoscutul cu care te intersectezi cam des în drumul tău spre succes și care devine irezistibil tocmai prin sondarea a ceea ce a fost interzis sau inaaccesibil cunoașterii și înțelegerii tale.

Singura modalitate de ieșire dintr-o boală este să treci prin ea până la capăt.

Liderii au tendința de a-și face cunoscută personalitatea printr-o atitudine de superioritate (uneori arogantă). Ei își întrețin funcționalitatea numai cu convingeri și preocupări înalte, îmbrăcând mantia personalității omului exemplar, cu caracteristici deosebite și mai speciale decât le-ar avea ceilalți din jur. Pot fi ușor zdruncinați din toți rărunchii, loviți în amorul propriu precum o boală neiertătoare, în forma ei galopantă, și izbiți de zidul neputinței – din punct de vedere psihologic - de primul val de criză.

Este criza omului care trudește neîncetat, încearcă din răsputeri să-și aducă la un nivel cât mai înalt calitățile de om, nu doar de lider, cele pretențioase prin greutatea lor, care le încearcă numai coloșii – oamenii cu cea mai bună pregătire și cu cea mai înaltă valoare morală și spirituală, care își fac o pasiune din a se ridica ca niște zgârie-nori, în fel și chip, deasupra celorlalți semeni, tinzând spre perfecțiune. Dar care se lasă ispitiți, ca un Iuda Iscarioteanul, de sclipirea de aur a ambiției de a izbândi în obiectivele propuse - trădându-și în cele din urmă originea, minimalizând adevăratul sens al vieții.

Este boala renegării fundamentelor care stau la baza desăvârșirii, a neînțelegerii corecte a existenței umane. Bruscarea legăturii secrete cu ceea ce presupune să fii realmente virtuos. Să nu izbutești să-ți optimizezi leadershipul în lumina calităților care sunt în măsură să-ți corecteze imperfecțiunile de judecată, de caracter, să dai ascultare acelui Eu care nu face casa bună cu chibzuința și cu înțelepciunea – iată calea către un aparent succes, însă nu spre acel măreț succes, neimpozabil, deplin și remarcabil.

Iar de această boală poți scăpa numai dacă treci prin ea până la capăt – să te îmbolnăvești, să simți durerea imperfecțiunii în fiecare latură a personalității tale, în adâncul celor mai simple aspecte care te caracterizează. Să-i faci față cu răbdare, să o învingi prin schimbarea modului de gândire și simțire, să domolești presiunea acelor gânduri și pasiuni de sporire a mândriei proprii, să o treci pe cât posibil, ca pe o formă de energie, de la forma maximă la una minimă.

Forma maximă pe care o ia abandonarea de sine în fața unor situații și responsabilități care te depășesc are ca echivalent acceptul că ceea ce crezi că știi despre tine și despre lume, este de fapt o infimă parte dintr-un univers pe care nu-l poți cunoaște și cuceri cu armele specific umane.

Omul destinului, supus forțelor eterne pune în prim plan poziția pe care o adoptă liderul față de sine însuși, față de potențialul său de a se schimba atunci când conștientizează că nu este atât de "sofisticat" precum se crede.

Așa cum un scriitor frământă necontenit textul spre a-i da o formă cât mai artistică, tot așa și tu, ca să te îndrepți către desăvârșire, trebuie să frământi necontenit materia care îți alimentează sinele, să o compui, să o încadrezi într-un tipar mai cuprinzător și să-i dai o formă cât mai armonioasă.

Ca un biograf al nenumăratelor caractere, ca un Balzac, un Plutarh sau un Dostoievski, trebuie să fii capabil surprinzi natura personajului pe care îl interpretezi, să-ți cizelezi existența interioară, astfel încât personalitatea ta să capete o semnificație deosebită.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-destinului-supus-fortelor-eterne.html